

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **ACTHERM, spol. s r. o.**, IČO: 48024091
sídlem Tovární 5533, Chomutov

zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem
sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2015, čj. 36507/15/5100-31461-702147

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 10. 2015, čj. 36507/15/5100-31461-702147 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 10 (dále jen „**správce daně**“), ze dne 11. 2. 2015, čj. 953347/15/2010-70462-110424, kterým byla podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 357/1992 Sb.**“) ve spojení s § 57 zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „**zákonné opatření**“) a podle § 139 ve spojení s § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), žalobci vyměřena daň darovací ve výši 1 995 040 Kč (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“ či „**Platební výměr**“).

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti Platebnímu výměru zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh daňového řízení, shrnul závěry správce daně a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti Platebnímu výměru správce daně brojil.
4. Žalovaný připomněl, že dne 1. 1. 2014 nabylo účinnosti zákonné opatření, kterým došlo ke zrušení zákona č. 357/1992 Sb., přičemž dle § 57 zákonného opatření pro daňové povinnosti u daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí, jakož i pro práva a povinnosti s nimi související, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření se použije zákon č. 357/1992 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření.
5. Žalovaný shrnul, že z předloženého spisového materiálu zjistil, že žalobci byly jako provozovateli zařízení na výrobu elektřiny přiděleny v roce 2012 zdarma emisní povolenky EUA. Žalobce přitom podal dne 22. 3. 2012 daňové přiznání k dani darovací a v příloze k daňovému přiznání vyčíslil údaje, z nichž vycházel při podání daňového přiznání k dani darovací pro jednotlivá zařízení, jejichž je provozovatelem. Celková hodnota bezúplatně nabytých povolenek na emise skleníkových plynů byla podle žalovaného v daňovém přiznání uvedena ve výši 18 645 436 Kč a hodnota nabytých emisních povolenek osvobozených podle § 20 odst. 15 zákona č. 357/1992 Sb. ve výši 12 410 961 Kč.
6. Platebním výměrem přitom byla podle žalovaného daň darovací vyměřena ze základu daně stanoveného v souladu s údaji uvedenými žalobcem a z průměrné ceny emisní povolenky za rok 2012, která činí v souladu s § 7a odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. 201,79 Kč.
7. Žalovaný dále konstatoval, že daňová povinnost poplatníka podle § 3 daňového řádu vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. V případě daně darovací vzniká daňová povinnost okamžikem bezúplatného nabytí majetku. Převádí-li se movitá věc, nabývá se vlastnictví podle žalovaného převzetím věci, a tímto okamžikem nastala skutečnost, která je předmětem daně darovací. K tomuto dni je podle žalovaného nutno posuzovat základní (závazné) prvky daňové právního vztahu.
8. Podle žalovaného obecně platí, že předmětem daně darovací je bezúplatné nabytí majetku na základě nebo v souvislosti s právním úkonem, přičemž poplatníkem daně je nabyvatel. Podle § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně darovací

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v letech 2011 a 2012 pro výrobu elektřiny v zařízení, které k 1. 1. 2005 nebo později vyrábělo elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, pouze spalování paliv výrobcem elektřiny. Zdanění daní darovací jsou podle žalovaného podrobeny podnikatelské subjekty, u nichž výroba elektřiny představuje hlavní a rozhodující obor podnikatelské činnosti. Toto ustanovení navazuje podle žalovaného na zákon č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 695/2004 Sb.**“), který zapracovává příslušné předpisy Evropské unie vydané v souladu s Rámcovou úmluvou OSN o změně klimatu. Žalovaný v této souvislosti poukázal na některá ustanovení zákona č. 695/2004 Sb. a doplnil, že základním právním rámcem pro obchodování s emisemi skleníkových plynů v Evropě je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. 10. 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „**Směrnice**“), jež je do českého právního rádu implementována právě zákonem č. 695/2004 Sb.

9. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu odvolacího řízení Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti v obdobné věci týkající se uplatnění daně darovací na bezúplatně přidělené povolenky na emise skleníkových plynů stanovené zákonem č. 357/1992 Sb. vyjádřil pochybnosti o slučitelnosti této daně s unijním právem, konkrétně s článkem 10 Směrnice, podle kterého se v období 2008-2012 přidělí alespoň 90 % emisních povolenek zdarma. Obrátil se proto na Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „**SDEU**“) s předběžnou otázkou, zda je třeba článek 10 Směrnice vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezúplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací. Žalovaný doplnil, že Směrnice stanoví povinnost členským státům přidělit alespoň 90 % povolenek na emise skleníkových plynů zdarma, a to v souladu s Národním alokačním plánem na období let 2008 – 2012.
10. Žalovaný poukázal na to, že SDEU rozhodnutím ve věci C-43/14 ze dne 26. 2. 2015 rozhodl že „*článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud*“.
11. Žalovaný konstatoval, že Nejvyšší správní soud následně rozhodl rozsudkem čj. 1 Afs 6/2013 - 184 ze dne 9. 7. 2015, přičemž při posouzení této otázky vycházel ze závěrů SDEU, z nichž však přímo neplyne, zda je česká právní úprava daně darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek v rozporu s článkem 10 Směrnice. Tuto otázku měl podle žalovaného na základě SDEU vyslovených kritérií posoudit Nejvyšší správní soud.
12. Žalovaný citoval závěry, k nimž Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184 dospěl. Posléze uvedl, že (vázan k tomu právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v uvedeném rozsudku) vyzval Ministerstvo životního prostředí k poskytnutí údajů o celkovém počtu bezúplatně přidělených povolenek na emise

skleníkových plynů v rámci výrobního odvětví dotčeného darovací daní, přičemž z odpovědi Ministerstva životního prostředí vyplývá, že počet povolenek podrobených dani darovací převyšuje 10 % povolenek v dotčeném odvětví alokovaných v letech 2008 - 2012. Proto bylo podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu třeba zjistit počet celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008 u každého jednotlivého provozovatele a ověřit, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %, neboť v takovém případě by byl počet povolenek přesahující tuto hranici podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 Směrnice, a proto by bylo nutné o tuto část daně vyměřenou daň darovací snížit.

13. V posuzovaném případě bylo podle žalovaného žalobci v letech 2008 až 2012 přiděleno celkem 907 656 emisních povolenek s tím, že daní darovací bylo zdaněno celkem 30 895,85 povolenek, přičemž 10% hranicí je 90 765,60 emisních povolenek. Vzhledem k tomu, že počet zdaněných povolenek nepřesáhl 10% hranici, emisní povolenky nebyly podle žalovaného zdaněny daní darovací v rozporu se Směrnicí ani v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184.
14. Žalovaný dále k námitkám vzneseným žalobcem ve vyjádření ke skutečnostem zjištěným v odvolacím řízení poukázal na čl. 1 a čl. 10 Směrnice s tím, že článek 10 Směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění daně darovací, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek. Poukázal přitom na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v bodě 68 rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184, podle nichž je třeba rozsudek SDEU ve věci ŠKO-ENERGO třeba vyložit a aplikovat tak, že daň darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek není v rozporu s článkem 10 Směrnice, pokud počet zdaněných emisních povolenek nepřekročil hranici 10 % z celkového počtu povolenek rozdělených v odvětví energetiky v pětiletém období počínajícím rokem 2008.
15. K námitce žalobce, že je třeba respektovat přímou účinnost, bezprostřední aplikovatelnost a nadřazenost práva Evropské unie plynoucí ze Smlouvy o založení Evropského společenství, žalovaný uvedl, že uplatnění daně darovací při respektování 10% hranice pro přidělení emisních povolenek za úplatu není v rozporu s přímým účinkem Směrnice dle bodu 80 až 82 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184. Článek 10 Směrnice ani žádné jiné ustanovení této Směrnice, stejně tak ani dosavadní judikatura podle žalovaného nevylučují zdanění emisních povolenek daní darovací, ale brání uplatnění takové daně darovací, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu.
16. V návaznosti na citaci závěrů vyslovených v bodech 64, 66 a 67 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184 žalovaný uzavřel, že zdanění povolenek daní darovací nebylo v rozporu s cíli a článkem 10 Směrnice.
17. K námitkám poukazujícím na nerespektování návodu poskytnutého Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184 k určení počtu (limitu) povolenek, jež mohou být v rámci dotčeného odvětví zpoplatněny a zpochybňujícím dle žalobce ničím nepodložené tvrzení žalovaného, že hranice 10 % úplatných (zdaněných) povolenek byla u žalobce dodržena s tím, že je nutno vycházet nejen z počtu povolenek, ale i na jaké použití byly povolenky určeny, žalovaný uvedl, že daní

darovací jsou podle ustanovení zákona č. 357/1992 Sb. podrobeni bez rozdílu stejně všichni provozovatelé zařízení, kteří k 1. 1. 2005 nebo později vyráběli elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, pouze spalování paliv výrobcem elektřiny. V případě výroby elektřiny jednak v rámci tzv. kombinované výroby tepla a elektřiny a jednak v rámci „výlučné“ (tj. oddělené) výroby elektřiny podléhá podle žalovaného dani darovací na bezúplatně nabyté povolenky pouze poměrná část povolenek připadající na ta zařízení, u nichž je vyrobená elektřina předmětem prodeje třetím osobám. V případě kombinované výroby mohou podle žalovaného uplatnit osvobození podle § 20 odst. 15 zákona č. 357/1992 Sb., a to bez rozdílu a stejně, všichni provozovatelé zařízení splňující podmínku osvobození. Žalovaný konstatoval, že přidělování povolenek probíhalo podle Národního alokačního plánu schváleného Evropskou komisí a nařízením vlády. Národní alokační plán ČR pro období let 2008 - 2012 byl přijat nařízením vlády c. 80/2008 Sb. a žalovaný z něj při výpočtu přidělených emisních povolenek vycházel. Žalobci bylo podle žalovaného v letech 2008 až 2012 přiděleno celkem 907 656 emisních povolenek a daní darovací bylo zdaněno celkem 30 895,85 povolenek, přičemž 10% hranicí je 90 765,60 emisních povolenek. Vzhledem k tomu, že počet zdaněných povolenek nepřesáhl 10% hranici, emisní povolenky nebyly zdaněny daní darovací v rozporu se Směrnicí ani v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184.

18. K námitkám zpochybňujícím tržní hodnotu povolenky, poukazu na neexistenci regulovaného trhu v České republice a pochybnostem o možné neústavnosti zákonného zmocnění Ministerstva životního prostředí k oznámení průměrné tržní hodnoty povolenky a odkazu na závěry učiněné Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. 47 Af 1/2012, kde žalobce mj. poukazoval na to, že se s povolenkami obchodovalo za ceny výrazně nižší a vypočtená výše daně z hodnoty uměle stanovené Ministerstvem životního prostředí překročila nominální hodnotu, za kterou bylo možné povolenky na trhu pořídit, žalovaný s odkazem na § 7a zákona č. 357/1992 Sb. zdůraznil, že ministerstvem zveřejněná cena je pro správce daně závazná, protože je vázán platnými právními předpisy, v daném případě zákonem č. 357/1992 Sb. Doplnil, že tržní hodnotou se obecně rozumí hodnota, která je obchodovaná na tuzemské či zahraniční burze nebo na jiném veřejném (organizovaném) trhu. Není vázána jen na trh v České republice. Průměrná tržní hodnota je podle žalovaného výsledkem statistického vyhodnocení realizovaných tržních cen. Povinnost a pravomoc zveřejnit tržní hodnotu povolenek je podle žalovaného dána Ministerstvu životního prostředí v § 16 odst. 1 písm. j) zákona č. 695/2004 Sb. Ministerstvo životního prostředí přitom podle žalovaného na svých stránkách podrobně zveřejnilo způsob, jakým průměrnou tržní cenu emisní povolenky odvodilo a proč pro stanovení průměrné ceny emisní povolenky k 28. 2. 2012 bylo zvoleno období od 1. 1. 2012 do 28. 2. 2012. Žalovaný přitom poukázal na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 ke kompetenci Ministerstva životního prostředí v cenové oblasti.
19. K námitce, že ze zaslaného Platebního výměru není nikterak patrné, ke kterému období se vyměřená daň vztahuje, žalovaný uvedl, že v Platebním výměru není uveden rok 2012, přičemž z odůvodnění Platebního výměru lze dovodit, že daň darovací z emisních povolenek byla vyměřena za rok 2012.

20. Žalovaný konstatoval, že i když zatím nelze hovořit o ustálené judikatuře, žádný z dosud vydaných rozsudků jednoznačně nevyloučil zdanění emisních povolenek daní darovací. Doplnil, že vzhledem k tomu, že SDEU rozhodl ve věci zdanění emisních povolenek daní darovací podle zákona č. 357/1992 Sb., tedy přímo v této věci, nevyjadřuje se žalovaný k rozsudku, na který v odvolání žalobce poukazoval.
21. Žalovaný uzavřel, že článek 10 Směrnice ani žádné jiné ustanovení této Směrnice, stejně tak ani dosavadní judikatura nevylučují zdanění emisních povolenek daní darovací, ale brání uplatnění takové daně darovací, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu. Při dodržení 10% hranice by v daném případě mohlo podle žalovaného podléhat dani celkem 90 765,60 emisních povolenek. Na rok 2012 by pak podle žalovaného připadlo ke zdanění 45 382,80 povolenek. Skutečně však bylo v roce 2012 zdaněno daní darovací 30 895,85 povolenek. Při průměrné ceně emisní povolenky v roce 2012 ve výši 201,79 Kč byla podle žalovaného daň darovací stanovena ze základu daně ve výši 6 234 500 Kč se sazbou daně 32 % podle § 14a zákona č. 357/1992 Sb. Daň darovací z bezúplatně nabytých povolenek na emise skleníkových plynů v roce 2012 tak podle žalovaného činí 1 995 040 Kč.

III. Žaloba

22. Žalobce v podané žalobě rekapituloval skutkový stav a průběh daňového řízení.
23. **Pod prvním žalobním bodem** namítl, že žalovaný vydal Napadené rozhodnutí na základě nesprávného výkladu dotčených právních předpisů. Žalobce setrval na závěru, že stanovení daně darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek je v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně s čl. 10 Směrnice. Žalobce namítl, že žalovaný jako mantru v Napadeném rozhodnutí několikrát opakuje závěry vyslovené SDEU v rozsudku ve věci C-43/14, aniž by podle žalobce vážil dopad na konkrétní případ a odůvodnil, proč zavedení (a následné vybírání) darovací daně v konkrétním případě neodporuje článku 10 Směrnice, ani jiným ustanovením Směrnice, zejména článkům 9 a 11. Žalovaný se dle žalobce omezil na strohé konstatování, že předmětný článek ani žádné jiné ustanovení Směrnice a dosavadní judikatura nevylučují zdanění emisních povolenek daní darovací.
24. Žalobce namítl, že zastává odlišný výklad, který podle něj odpovídá eurokonformnímu výkladu ustanovení § 6 odst. 8 a § 7a zákona č. 357/1992 Sb. s ohledem na celé znění a cíl Směrnice, na rozdíl od úzce zaměřeného výkladu žalovaného, který se omezil na opakování závěru rozsudku SDEU ve věci C-43/14, jenž se ovšem zabýval pouze výkladem článku 10 Směrnice. Žalobce konstatoval, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, sp. zn. 1 Afs 6/2013, reflektoval závěry učiněné SDEU v rozsudku ve věci C-43/14, za použití argumentu *a contrario* došel k interpretaci, že není v rozporu s čl. 10 Směrnice přidělení až 10 % povolenek za úplatu (bod 81 rozsudku). Podle žalobce však takový výklad nelze připustit bez dalšího. Žalobce v této souvislosti odkázal na body 21 až 28 rozsudku SDEU ve věci C-43/14, v nichž soud vyjádřil další korektiv, a to že opatření nesmí neutralizovat zásadu bezplatného přidělení povolenek na emise skleníkových plynů ani ohrozit cíle směrnice. Podle žalobce se přitom cíle přijatého opatření (zdanění povolenek) zcela rozchází s cíli směrnice, neboť cílem zdanění povolenek bylo získat dodatečné příjmy pro provozovatele solárních elektráren a cílem směrnice je dočasně zmírnit

hospodářský dopad zřízení trhu s povolenkami na emise skleníkových plynů Evropskou unií, a to zabráněním ztrátě konkurenceschopnosti některých výrobních odvětví, na která se tato směrnice vztahuje. Z pohledu evropského práva je přitom dle žalobce nepodstatné, jakými opatřeními členské státy požadavky směrnice naplňují, podstatná je úplná realizace těchto požadavků. Žalobce poznamenal, že pro interpretaci a aplikaci práva EU je totiž v judikatuře SDEU klíčovým teleologický přístup, jehož projevem je široce aplikovaná zásada zachování užitečného účinku unijního práva.

25. Žalobce namítl, že s otázkou slučitelnosti právní úpravy zdanění povolenek s právem EU se žalovaný řádně nevypořádal, v Napadeném rozhodnutí se omezil na mechanické citování předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by uvedl, jakými úvahami se při rozhodování v konkrétní věci řídil on sám. Žalobce přitom poukázal na dle něho přesvědčivější odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. 47 Af 1/2012.
26. Žalobce setrval na názoru, že dotčená ustanovení zákona č. 357/1992 Sb., na jejichž základě žalovaný rozhodnutí vydal, jsou v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně s články 9, 10 a 11 Směrnice. Poukázal na to, že na základě článku 9 Směrnice vytvoří členské státy národní plán uvádějící celkové množství povolenek, které mají v úmyslu přidělit pro uvedené období, a způsob, jak je zamýšlí přidělit. Národní alokační plán vyhlášený nařízením vlády č. 80/2008 Sb. stanovil celkové množství povolenek, které bude vydáno v každém kalendářním roce obchodovacího období kalendářních roků 2008 – 2012, a množství povolenek, které bude jednotlivým provozovatelům zařízení přiděleno v každém kalendářním roce obchodovacího období. Žalobce poukázal na závěry vyjádřené generální advokátkou Juliane Kokott v bodě 36 stanoviska ze dne 11. 12. 2014 ve věci C-43/14, dle nichž Česká republika ve svém Komisi schváleném národním alokačním plánu stanovila, že všechny emisní povolenky by měly být v zásadě přiděleny zdarma. Jestliže tedy alokační plán stanovil, že emisní povolenky budou v určitém počtu přiděleny zdarma a vychází se přitom z alokačního plánu, který Evropská komise zčásti ani jako celek neodmítla, nelze dle žalobce zavést dodatečné zdanění emisních povolenek daní darovací, pokud zavedení daně darovací není promítnuto do alokačního plánu (formou změny). Jsou-li daně zaměřeny zvláště na bezplatné přidělení určitých povolenek, týkají se metody přidělování, která podle čl. 9 odst. 1 Směrnice musí být podle žalobce stanovena v alokačním plánu. Způsob, který zvolila Česká republika, obchází podle žalobce mechanismus zavedený článkem 9 odst. 3 Směrnice, neboť zdanění povolenek bez změny alokačního plánu umožnilo vyhnout se zkoumání souladu alokačního plánu (jeho změny) s článkem 10 Směrnice Komise. V této souvislosti odkázal žalobce na závěry učiněné v označeném stanovisku generální advokátky, dle něhož s článkem 9 Směrnice je neslučitelné, je-li přidělení emisních povolenek podrobeno dani darovací, pokud toto zdanění není stanoveno v národním alokačním plánu. V této souvislosti žalobce pro případ, že soud sám neučiní úvahu o neslučitelnosti zavedení darovací daně s článkem 9 Směrnice, navrhl, aby soud předložil předběžnou otázku SDEU podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie a dotázal se ho, zda je s ohledem na článek 9 Směrnice 2003/87/ES slučitelné, je-li přidělení emisních povolenek podrobeno dani darovací, pokud toto zdanění není stanoveno v národním alokačním plánu. Žalobce doplnil, že SDEU se v rozsudku ve věci C-43/14 k výkladu článku 9 Směrnice neuchýlil a nepřevzal argumentaci generální advokátky, neboť předběžná otázka

předložená Nejvyšším správním soudem k výkladu článku 9 nesměřovala, avšak generální advokátka se ve svém stanovisku v téže věci zabývala problematikou přípustnosti dodatečného zdanění povolenek výrazně obsírněji, přičemž závěry jí učiněné jsou zcela konkrétní a kategorické ve vztahu k české právní úpravě. Proto je podle žalobce namístě v jeho věci převzít argumentaci generální advokátky, nebo předložit předběžnou otázku SDEU. V daném případě je dle žalobce podstatné, že závěry stanoviska generálního advokáta SDEU nikterak nezpochybnil ani nevyvrátil.

27. Žalobce dále **pod druhým žalobním bodem** namítl porušení principu ochrany legitimního očekávání. Uvedl, že na základě právní úpravy tehdy účinné měl legitimní očekávání, že přidělování emisních povolenek se v souladu s článkem 9, 10 a 11 směrnice bude dít podle pravidel stanovených v alokačním plánu (viz § 8 zákona č. 695/2004 Sb.). Alokační plán přitom stanovil počty povolenek, jež budou v období 2008-2012 přiděleny zdarma s výjimkou zbývajících povolenek z rezervy pro nové účastníky, které budou prodány v aukci. Žalobce plnil všechny zákonné požadavky nezbytné pro bezúplatné nabytí povolenek (§ 10 zákona č. 695/2004 Sb.), přičemž následně je na základě novelizace zákona č. 357/1992 Sb. volán *ad absurdum* k placení darovací daně z daru, který mu byl „přidělen“ či spíše „vnucen“ zákonem (na základě alokačního plánu) a poté zpětně a účelově zdaněn. Žalobce uvedl, že zpětnost zdanění nespátňuje v (ne)přímé retroaktivitě přijaté novely, jejíž neexistenci ostatně potvrdil Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/11–2 ze dne 15. 5. 2002, nýbrž v tom, že stát zde pro dotčené subjekty nastavil počty a pravidla bezúplatného nabytí povolenek na určité období (2008-2012) a následně se rozhodl pro roky 2011 a 2012 bez řádné změny alokačního plánu zatížit bezúplatně nabyté povolenky darovací daní. Nemohlo tudíž podle žalobce dojít k předběžné kontrole alokačního plánu Komisí, která by podle žalobce nutně došla k závěru, že dodatečné zdanění, jak bylo zákonodárcem nastaveno, je v rozporu s článkem 10 směrnice. Žalobce navíc neměl možnost přidělení povolenek odmítnout, nabytí povolenek do majetku provozovatelů nastávalo každoročně okamžikem připsání konkrétního počtu povolenek na účty provozovatelů, tedy jedinou možností žalobce, jak se takovému „danajskému daru“ vyhnout, bylo účelově nesplnit zákonné podmínky, což je postup nepřijatelný, neboť by se tím žalobce dostal na úroveň subjektů účelově obcházejících zákon pro dosažení vlastního prospěchu (zájmu).
28. Žalobce namítl, že svévolným zavedením zdanění povolenek učiněným v rozporu s legitimním očekáváním žalobce došlo k protiústavnímu zásahu do ústavně chráněného práva vlastnit majetek. Součástí tohoto práva je nepochybně nejen právo určitý majetek vlastnit, ale též určitý majetek nevlastnit. Jestliže žalovaný v Napadeném rozhodnutí sice odkazuje do nálezu Pl. ÚS 17/11–2 ze dne 15. 5. 2002, avšak činí tak toliko k otázce kompetence Ministerstva životního prostředí podle ustanovení § 7a odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., nebyla podle žalobce žalovaným ani částečně řešena otázka narušení legitimního očekávání žalobce, které spočívá v důvěře v právní stav. Žalobce poznamenal, že dojde-li k takto podstatné (zde navíc účelové) změně v neprospěch adresátů normy, a to navíc postupem v rozporu s článkem 9 Směrnice, musí být posuzován i ústavní aspekt, zejména legitimnost změny, která zasahuje do pravidel nastavených předem na určité období (pro roky 2008-2012). Na jedné straně stojí podle žalobce ústavně zaručené právo vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, resp. právo na ochranu proti zásahu do pokojného užívání majetku dle čl. 1 Dodatkového

protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, se svobodou podnikání dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod a čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie, přičemž na straně druhé žalobce nespátřuje žádné ústavně zaručené právo, které by s jeho právy výše uvedenými šlo poměřovat. Žalobce proto při vědomí vědom závěrů Ústavního soudu učiněných v nálezu Pl. ÚS 17/11–2 ze dne 15. 5. 2002 navrhl, aby soud věc předložil Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť žalobce má za to, že ustanovení § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb. je z uvedených důvodů v rozporu s ústavním pořádkem. Žalobce doplnil, že Ústavní soud se ve zmiňovaném nálezu k ustanovení § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb. a jeho ústavní konformitě nevyjádřil, přičemž však právě toto ustanovení je podle žalobce v rozporu s ústavním pořádkem (resp. právem Evropské unie).

29. Žalovaný se dle žalobce ve svém rozhodnutí omezil v podstatě pouze na citování právních předpisů a některých bodů rozsudku SDEU ve věci C-43/14 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, sp. zn. 1 Afs 6/2013, z nichž účelově vybral pasáže, které však nejsou zcela příléhavé v případě žalobce, ba ani neužil žádné vlastní zhodnocení a neuvedl úvahy, proč mají právě citované pasáže (články) dopadat na žalobcův případ, čímž žalovaný učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným.
30. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce namítl, že žalovaný nerespektoval návod poskytnutý Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 1 Afs 6/2013 k určení počtu (limitu) povolenek, jež mohou být v rámci dotčeného odvětví zpoplatněny (i formou darovací daně). Dotčenými odvětvími jsou podle Směrnice odvětví energetiky a průmyslová odvětví (příloha č. I Směrnice). V České republice podléhali podle žalobce dani výrobci elektřiny spalováním paliv, kteří spadají do odvětví energetiky. Žalobce poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v bodě 49 uvedeného rozsudku a uvedl, že žalovaný se s odkazem na sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 7. 2015, čj. 49540/ENV/15,1050/770/15, omezil na konstatování, že v rámci výrobního odvětví dotčeného darovací daní počet povolenek podrobených dani darovací převyšuje 10 % povolenek v dotčeném odvětví alokovaných v letech 2008 až 2012. Žalobce nesouhlasil s dle jeho přesvědčení ničím nepodloženým tvrzením žalovaného, že hranice 10 % úplatných (zdaněných) povolenek byla u žalobce dodržena, protože je třeba vycházet nejen z nominálního počtu povolenek (bod 27 rozsudku SDEU ve věci C-43/14), ale i z toho, na jaké použití byly povolenky určeny. Žalobce namítl, že obdržel přiděleno přibližně 80 % všech povolenek (z počtu 907 656) na teplárenské použití a na vysoce účinnou výrobu elektrické energie, na něž se darovací daň vůbec nevztahovala podle § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb.
31. Žalobce konstatoval, že cílem Směrnice je podpora snižování emisí skleníkových plynů způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným (čl. 1 Směrnice). Naproti tomu novela zákona č. 357/1992 Sb., která podřídila přidělení povolenek darovací dani, měla dle žalobce za cíl najít dílčí zdroj peněz, z něž by stát mohl pokrýt své výdaje na podporu poskytovanou výrobcům elektrické energie z fotovoltaických elektráren.
32. Žalobce namítl, že vycházejí z cílů Směrnice a plně v souladu se zákonem č. 695/2004 Sb., zejména § 10a, byl touto zákonnou normou ujistěn, že mu budou emisní povolenky bezplatně přiděleny v počtech podle alokačního plánu, pokud provede investice do modernizace a čistých technologií, na základě čehož do dnešního dne plně

v souladu s tímto zákonem investoval za účelem snížení emisí více než 356 mil. Kč, přičemž nelze pominout okolnost, že ke zdanění přidělu povolenek došlo až v situaci, kdy již žalobce nemohl ovlivnit, kolik povolenek mu bude přiděleno, protože jejich množství bylo určeno na základě žádosti všech provozovatelů a s ohledem na stanovené národní a celoevropské cíle redukce objemu skleníkových plynů v národním alokačním plánu schváleném již na počátku pětiletého období 2008 až 2012. V té době žalobce při vyčíslení objemu požadovaných povolenek nemohl do své úvahy vůbec promítnout skutečnost, že povolenky v letech 2011 až 2012 budou zdaněny (zpoplatněny nepřímo) a zákon mu ani neumožnil část emisních povolenek odmítnout (pokud by nechtěl účelově nesplňovat zákonné podmínky).

33. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně zjistil skutečný počet povolenek přidělených žalobci v těch odvětvích energetiky, na které darovací daň dopadala podle zákona č. 357/1992 Sb., a s přihlédnutím k cílům Směrnice a její příloze I neužil možnosti přednostně aplikovat unijní právo před českým zákonem.
34. Nesprávný byl dle žalobce i postup správce daně při stanovení základu daně, který žalovaný Napadeným rozhodnutím potvrdil. S poukazem na § 7a zákona č. 357/1992 Sb. žalobce namítl, že pro výpočet základu daně byl bez jakéhokoli odůvodnění použit vážený průměr za dva měsíce obchodování na burze BlueNext. Podle žalobce není vůbec jasné, o co se takový postup opírá – především, proč bylo k určení ceny zvoleno právě období od 1. 1. do 28. 2., přičemž při pohledu na historický vývoj cen si lze dle žalobce jen stěží představit takovou volbu období, která by vedla k cenám vyšším. Logickým postupem by dle žalobce bylo použití ceny na regulovaném trhu v České republice, který ovšem tehdy neexistoval. Žalobce uvedl, že pokud neexistuje regulovaný trh, neexistuje ani tržní hodnota, o kterou se ustanovení zákona opírá. Neexistuje-li tržní hodnota, neexistuje ani základ daně, a neexistuje-li základ daně, není možné daň vyměřit. Žalovaný se s uvedeným v rozhodnutí podle žalobce nikterak nevypořádal a omezil se na pouhé konstatování, že *„zveřejněná cena je pro správce daně závazná, protože je vázán platnými právními předpisy, v daném případě zákonem č. 357/1992 Sb.“*. Zákonné ustanovení je dle žalobce natolik neurčité, že by žalovaný měl posoudit (zvážit), jestli vůbec mohl správce daně na jeho základě daň vyměřit. Neurčité daňové zákony přitom musí být dle žalobce vykládány ve prospěch poplatníka – *in dubio pro libertate*. Zde však byl zvolen takový výklad, který ze všech možných výkladů vede k jednomu z nejvyšších zdanění. Žalobce přitom dále zpochybňoval, že k určení hodnoty povolenky byla použita cena na burze. Žalovaný měl podle žalobce využít výkladový prostor, který mu ustanovení zákona dává, aby našel cenu, která se co nejvíce blíží reálné hodnotě. Pochybnost pak podle žalobce budí možná neústavnost zákonného zmocnění Ministerstva životního prostředí k oznámení průměrné tržní hodnoty povolenky bez stanovení období, za jaké má být průměr počítán. Žalobce v tomto směru odkázal na závěry učiněné Krajským soudem v Praze v rozsudku sp. zn. 47 Af 1/2012. Žalobce ilustroval skutečnou situaci na trhu povolenek, která panovala v období 2011 až 2012, v němž Ministerstvo životního prostředí zveřejnilo hodnotu povolenek v částce 201,79 Kč/t, a z této hodnoty se vycházelo při stanovení základu daně (§ 7a zákona č. 357/1992 Sb.). V daném období se dle žalobce povolenky na trhu obchodovaly za ceny výrazně nižší. O to víc absurdní a neústavní se jeví způsob určení základu daně podle § 7a zákona č. 357/1992 Sb., neboť v důsledku této zákonné úpravy neodpovídá základ daně skutečné hodnotě povolenky, za kterou ji bylo možné z pohledu racionálního kupce získat na trhu, a

proto i vypočtená výše daně z hodnoty uměle stanovené Ministerstvem životního prostředí překročila nominální hodnotu, za kterou bylo možné povolenky na trhu pořídit.

IV. Vyjádření žalovaného

35. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 3. 2016 navrhl, aby soud rozsudkem žalobu zamítl.
36. Žalovaný na str. 3 – 5 opětovně reprodukoval argumentaci obsaženou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Poukázal přitom opětovně na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184 s tím, že ke stejné věci zdanění emisních povolenek daní darovací se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7 Afs 103/2012 ze dne 27. 11. 2015.
37. K námitkám poukazujícím na stanovisko generální advokátky žalovaný uvedl, že nelze odkazovat na názor generální advokátky Juliane Kokott. Podstatný je dle žalovaného právní názor SDEU a na něj navazující právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184.
38. K námitce, že žalovaný nerespektoval návod poskytnutý v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184 k určení počtu limitu povolenek, jež mohou být v rámci dotčeného odvětví zpoplatněny, žalovaný uvedl, že předmětem daně darovací je bezúplatné nabytí povolenek, jež jsou přidělovány výrobcům elektřiny na základě nařízení vlády č. 80/2008 Sb., o Národním alokačním plánu pro obchodovací období let 2008-2012. K poukazu žalobce, že 80 % jemu přidělených povolenek (z počtu 907 656) využil na topné použití a na vysoce účinnou výrobu elektrické energie, na něž se daň darovací nevztahovala, žalovaný s poukazem na § 7a, § 20 odst. 15 a § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb. uvedl, že z předmětných ustanovení vyplývá, že v zařízeních, kde ne všechno teplo na výstupu z kotle je využito k výrobě elektřiny (dochází k oddělené výrobě tepla), je nutno nejprve oddělit povolenky pro výrobu tepla, které dani nepodléhají, a teprve ve druhém kroku se zabývat povolenkami na výrobu elektřiny, z nichž část odpovídající podílu elektřiny vyrobené v kombinované výrobě elektřiny a tepla je od zdanění osvobozena. Žalovaný uvedl, že počet zdaněných emisních povolenek byl vypočítán podílem ze základu daně 6 234 475 Kč a stanovené ceny emisní povolenky k 28. 2. 2012 ve výši 201,79 Kč a činil 30 895,85 emisních povolenek.
39. K námitce žalobce, že v roce 2012 dokoupil emisní povolenky za 82,37 Kč/t, žalovaný konstatoval, že na jednorázovou a smluvní cenu nelze brát zřetel, důležitá je průměrná cena. Ministerstvo životního prostředí zveřejnilo podle žalovaného průměrnou cenu emisní povolenky vždy k 28. 2. příslušného kalendářního roku. Pro správce daně je přitom podle žalovaného vzhledem k objektivnímu posouzení důležitá průměrná cena emisní povolenky. Průměrná cena emisní povolenky k 28. 2. 2012 byla stanovena ve výši 201,79 Kč/t, a to jako průměr tržní ceny emisní povolenky v období od 1. ledna 2012 do 28. února 2012. Pro výpočet základu daně se dle žalovaného počet povolenek upravuje o povolenky, které dani nepodléhají, a o povolenky, které jsou od daně osvobozeny.

40. Žalovaný konečně poukázal na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 ke kompetenci Ministerstva životního prostředí v cenové oblasti.
41. Žalovaný uzavřel, že v posuzovaném případě bylo žalobci v letech 2008 až 2012 přiděleno celkem 907 656 (175 911 + 180 486 + 183 753 + 183 753 + 183 753) emisních povolenek. V roce 2011 emisní povolenky nebyly zdaněny, v roce 2012 bylo zdaněno 30 895,85 povolenek, přičemž 10% hranicí je 90 765,60 povolenek. Při dodržení 10% hranice by tedy mohlo být podle žalovaného zdaněno v roce 2012 daní darovací 90 765,60 emisních povolenek, protože v roce 2011 přidělené emisní povolenky zdaněny nebyly. Průměrná cena emisní povolenky v roce 2012 byla ve výši 201,79 Kč. Sazba daně podle § 14a zákona č. 357/1992 Sb. činila 32 %.
42. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že počet zdaněných povolenek v tomto případě nepřesáhl 10% hranici, emisní povolenky nebyly zdaněny daní darovací v rozporu se Směrnicí ani v rozporu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

43. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou Napadeného rozhodnutí, popř. by jejich provedení na závěrech soudu nemohlo v posuzované věci z dále popsanych důvodů ničeho změnit.
44. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce dílčími námitkami vznesenými pod druhým (a částečně i prvním) žalobním bodem namítal, že žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezil na citování právních předpisů a některých bodů rozsudku SDEU ve věci C-43/14 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, sp. zn. 1 Afs 6/2013, aniž by užil vlastní zhodnocení a uvedl úvahy dokládající relevanci uvedených pasáží na žalobcův případ, a zatížil tak Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Obdobně přitom žalobce pod prvním žalobním bodem namítal, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jako mantru opakovaně poukazoval na závěry vyslovené SDEU, aniž by vážil dopad na konkrétní případ a odůvodnil, proč zavedení (a následné vybírání) darovací daně v konkrétním případě neodporuje Směrnicí.
45. Soud k takto obecně vzneseným námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah

- a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
46. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na uvedené paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzené nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí záležející ve schematickém, neuváženém a nekritickém převzetí závěrů vyslovených v označeném rozhodnutí SDEU a navazujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bez jakékoli reflexe jejich významu pro nyní posuzovanou věc, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.
47. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
48. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
49. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaný zabýval, byť tak v některých případech učinil společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden.
50. Žalobce ostatně v podané žalobě neoznačil námitky, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, resp. které byly vypořádány zcela nedostatečně. Soud přitom ověřil, že žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neomezil na žalobcem naznačenou nekritickou recepci závěrů vyslovených v rozhodnutí SDEU a rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale naopak vedle identifikace jimi vyslovených právních

názorů důsledně vysvětlil relevanci dříve vyslovených judikatorních závěrů pro nyní řešený případ žalobce. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval za nezbytné tato judikatorní východiska aplikovat i v nyní posuzované věci. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení právních otázek, resp. polemikou s judikatorními východisky, z nichž správní orgány v posuzované věci vycházely (srov. dále). V daném případě tak soud nemohl žalobci přisvědčit, že by žalovaný z žalobcem popsaných důvodů zatížil Napadené rozhodnutí tak zásadními nedostatky odůvodnění, že by je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit. Napadené rozhodnutí není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spočívající v nedostatečném vypořádání procesní argumentace žalobce, v nedostatečném odůvodnění klíčových právních závěrů ani pro jeho nesrozumitelnost.

51. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** především namítal, že žalovaný vydal Napadené rozhodnutí na základě nesprávného výkladu dotčených právních předpisů. Žalobce trval na tom, že stanovení daně darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek je v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně s čl. 10 Směrnice.
52. Předmětem sporu mezi účastníky je v nyní posuzovaném případě zdanění emisních povolenek na skleníkové plyny přidělených žalobci v roce 2012. Mezi účastníky je sporným posouzení otázky zákonnosti Napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího Platebního výměru, především pak posouzení souladu české právní úpravy stanovující žalobci daň darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek v letech 2011 a 2012 se Směrnicí, resp. otázka souladu národní právní úpravy s ústavním pořádkem ČR.
53. Soud předesílá, že systém emisních povolenek byl v Evropské unii zaveden Směrnicí v návaznosti na Kjótský protokol k Rámcové úmluvě Organizace spojených národů o změně klimatu a společném plnění závazků z něj vyplývajících, aby členské státy efektivněji snižovaly emise skleníkových plynů. Směrnice stanoví základní rámec systému přidělování emisních povolenek a kontrolní, sankční a jiné mechanismy, které mají členské státy transponovat do vnitrostátního práva. Směrnice vytváří systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství, aby se podpořilo snižování emisí skleníkových plynů způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným (viz článek 1 Směrnice). Vytvoření národních systémů pro přidělování emisních povolenek však zůstalo v působnosti členských států (srov. čl. 16 preambule Směrnice).
54. Podle článku 10 Směrnice věty druhé přitom platí, že *„pro pětileté období počínající dnem 1. ledna 2008 členské státy přidělí alespoň 90 % povolenek zdarma“*.
55. Cílem bezplatného přidělení emisních povolenek bylo zmírnění hospodářského dopadu, který mělo okamžité a jednostranné zřízení trhu s emisními povolenkami Evropskou unií, zabráněním ztrátě konkurenceschopnosti některých výrobních odvětví, na která se vztahuje tato Směrnice (viz odst. 39 rozsudku SDEU ze dne 17. 10. 2013, ve spojených věcech C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 a C-640/11, *Iberdrola, SA a další*, ECLI:EU:C:2013:660). Pojem „bezplatnosti“ uvedený v článku 10 této Směrnice přitom vyložil SDEU v naposledy označeném rozhodnutí tak, že *„brání nejen přímému stanovení ceny za přidělení emisních povolenek, ale také*

- následnému výběru poplatku za přidělení uvedených povolenek*“ (viz odst. 31 tohoto rozsudku).
56. Předmětná Směrnice byla do českého právního řádu transponována zákonem č. 695/2004 Sb., který mimo jiné upravoval povolení k emisím skleníkových plynů a systém přidělování emisních povolenek.
57. Česká republika vydala nařízením vlády ze dne 25. 2. 2008 pod č. 80/2008 Sb. Národní alokační plán pro období 2008 – 2012 (dále jen „**alokační plán**“), který představoval příslib, jakým způsobem a jakým subjektům v České republice budou emisní povolenky zdarma přiděleny (srov. dále). V alokačním plánu byl stanoven maximální alokovaný objem povolenek na období 2008 – 2012, jenž představoval pětinasobek roční kvóty stanovené Evropskou komisí, která činila 86,835264 milionu povolenek. Podle alokačního plánu měly být všechny povolenky rozděleny zdarma s výjimkou případně nespotřebovaných zbývajících povolenek z rezervy pro nové účastníky, které budou prodány v aukci na konci druhého obchodovacího období. Zařízení zařazená do Evropského systému emisního obchodování („EU ETS“) byla pro potřeby alokace povolenek rozdělena na dva soubory – zařízení s ročními emisemi CO₂ do 50 tisíc tun (malá zařízení) a zařízení s emisemi CO₂ nad 50 tisíc tun (velká zařízení). Příloha alokačního plánu obsahuje úplný seznam zařízení pro obchodovací období 2008 - 2012 podle jednotlivých subjektů s uvedením počtu alokovaných povolenek.
58. V průběhu uvedeného pětiletého období však vstoupil v účinnost zákon č. 402/2010 Sb. (dne 28. 12. 2010), kterým byl mj. novelizován zákon č. 357/1992 Sb. Předmětnou novelizací zákona, účinnou od 1. 1. 2011, byla zavedena darovací daň z bezúplatného nabytí emisních povolenek.
59. Podle § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb. ve znění účinném po předmětné novele platí, že *„předmětem daně darovací je bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v letech 2011 a 2012 pro výrobu elektřiny v zařízení, které k 1. lednu 2005 nebo později vyrábělo elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, pouze spalování paliv (dále jen „bezúplatně nabytá povolenka“) výrobcem elektřiny“*.
60. Podle § 7a odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. v rozhodném znění platí, že *„základem daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek je průměrná tržní hodnota povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku vynásobená počtem bezúplatně nabytých povolenek k výrobě elektřiny pro příslušný kalendářní rok“*. Z odst. 2 uvedeného ustanovení se pak podává, že *„průměrnou tržní hodnotu povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup“*.
61. Konečně podle § 14a č. 357/1992 Sb. v rozhodném znění činí sazba daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek 32 %.
62. Otázkou souladu české právní úpravy se Směrnicí ve v minulosti správní soudy opakovaně zabývaly.
63. Nejvyšší správní soud vyjádřil v řízení o žalobě proti rozhodnutí o vyměření daně ve věci ŠKO-ENERGO vedeném pod sp. zn. 1 Afs 6/2013 pochybnosti o souladu národní právní úpravy se Směrnicí, a položil proto v souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie SDEU předběžnou otázku tohoto znění: *„Je třeba článek 10*

směrnice...vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací?“

64. Jednoznačnou odpověď na položenou předběžnou otázku poskytl soud v účastníkům řízení známém rozsudku SDEU ze dne 26. 2. 2015, C-43/14, v němž SDEU konstatoval, že daň darovací, jež se týká pouze přidělení povolenek a nikoliv jejich použití, představuje poplatek zatěžující bezplatné přidělení povolenek na emise skleníkových plynů, který je neslučitelný s požadavkem bezplatnosti zavedeným Směrnicí (viz odst. 18 a 24 rozsudku). Podle SDEU toto opatření, jehož cílem bylo získat dodatečné příjmy pro provozovatele solárních elektráren, sleduje jiné cíle než Směrnice, a nelze jej proto považovat za přísnější ochranné opatření ve smyslu článku 193 Smlouvy o fungování EU (viz odst. 25 rozsudku). Článek 10 Směrnice musí být podle SDEU vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění daně darovací, pokud tato daň nerespektuje 10 % horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek. SDEU rovněž v uvedeném rozsudku uvedl, že cílem sledovaným článkem 10 Směrnice je dočasně zmírnit hospodářský dopad zřízení trhu s povolenkami na emise skleníkových plynů Evropskou unií, a to zabráněním ztrátě konkurenceschopnosti některých výrobních odvětví, na která se tato směrnice vztahuje. Takový cíl vyžaduje, aby omezení množství povolenek, které mohou být přiděleny za úplatu, na 10 % bylo posuzováno z hlediska subjektů v každém z dotčených odvětví, a nikoliv ve vztahu ke všem povolenkám vydaným členskými státy, při dodržení zásady rovnosti. SDEU uzavřel, že „Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady... ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady... musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10 % horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud.“
65. Nejvyšší správní soud poté v oběma účastníky připomínaném rozsudku ze dne 9. 7. 2015, čj. 1 Afs 6/2013 - 184, vyložil českou právní úpravu v souladu se závěry SDEU a dospěl k závěru, že daň darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek, kterou SDEU označil za formu úplaty za přidělení povolenek, mohla být v pětiletém období od roku 2008 do roku 2012 aplikována do té míry, že jí mohlo podléhat pouze 10 % přidělených emisních povolenek z hlediska subjektů v každém dotčeném odvětví. Jedině tak byl naplněn požadavek čl. 10 Směrnice, aby 90 % emisních povolenek bylo přiděleno zdarma, tedy nepodléhalo jakémukoliv poplatku, kterým *de facto* byla i daň darovací.
66. Nejvyšší správní soud v tomto směru v uvedeném rozsudku uzavřel, že odvětví, ve kterém má být posouzeno dodržení hranice 10 % pro úplatné přidělení emisních povolenek, je třeba chápat v souladu se Směrnicí jako odvětví energetiky, jež v sobě zahrnuje činnosti specifikované přílohou I této Směrnice, tj. spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 20 MW (s výjimkou zařízení pro spalování nebezpečných nebo komunálních odpadů), rafinerie minerálních olejů a koksovací pece. Současně uzavřel, že z článku 10 Směrnice nelze vyvodit, že by zdarma mělo být rozděleno 90 % tržní hodnoty povolenek, naopak gramatický výklad jednoznačně nasvědčuje tomu, že se jedná o 90 % z celkového počtu povolenek, a proto dani

darovací mohlo být podrobena pouze 10 % (kusů) přidělených povolenek v dotčeném odvětví.

67. Nejvyšší správní soud přitom v předmětném rozsudku popsal způsob, jakým by měly orgány finanční správy v obdobných věcech postupovat. Zdůraznil, že orgány finanční správy musí nejprve zjistit, „zda byla v odvětví energetiky, vymezeném podle příloh I směrnice 2003/87/ES, v pětiletém období počínajícím rokem 2008 dodržena 10 % hranic pro přidělení emisních povolenek za úplatu. K tomu je ovšem třeba postavit najisto, kolik emisních povolenek bylo celkově za toto období podnikům se zařízeními spadajícími do oblasti energetiky (tj. spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 20 MW, s výjimkou zařízení pro spalování nebezpečných nebo komunálních odpadů, rafinerie minerálních olejů a koksovací pece) rozděleno, a dále jaký počet z těchto povolenek podléhal v letech 2011 a 2012 zdanění darovací daní...“ (bod 76 rozsudku).

68. Nejvyšší správní soud posléze zdůraznil, že „na základě spolehlivě zjištěných údajů o počtu rozdaných povolenek stěžovatel posoudí, zda byla v odvětví energetiky dodržena hranice 10 % pro úplatné přidělení emisních povolenek v pětiletém období počínající rokem 2008. Při výpočtu 10 % hranice bude stěžovatel vycházet z počtu zdaněných emisních povolenek, nikoliv z jejich hodnoty. Nebude tedy kalkuloval s tím, že bylo zpoplatněno pouze 32 % každé zdaněné povolenky, neboť tento jeho přístup neodpovídá ani smyslu článku 10 směrnice ani závěrům Soudního dvora v rozsudku ve věci ŠKO-ENERGO...).

Pokud bude počet zdaněných povolenek respektovat 10 % hranici z celkového počtu povolenek přidělených v odvětví energetiky, bude to svědčit o souladu české úpravy daně darovací z bezúplatného nabytí povolenek s článkem 10 směrnice 2003/87/ES. V takovém případě by byla žalobci darovací daň vyměřena oprávněně.

Pokud by bylo v odvětví energetiky zdaněno nabytí více než 10 % emisních povolenek, bude stěžovatel muset dospět k závěru, že právní úprava daně darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek nebyla zcela v souladu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES. Z odpovědi Soudního dvora na předběžnou otázku totiž vyplývá, že dani darovací, jako poplatku za přidělení emisní povolenky, mohlo podléhat maximálně 10 % povolenek rozdaných v pětiletém období v odvětví energetiky. Nabytí počtu emisních povolenek přesahujících 10 % hranici proto bylo zdaněno v rozporu s požadavky směrnice“ (body 77 – 79 rozsudku).

69. Vycházejí z uvedených úvah, Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zvažoval, jak by se případné pochybení českého zákonodárce projevilo v konkrétní věci daňového subjektu, respektive jakým způsobem by měl být aplikován zákon o dani darovací na jednotlivce tak, aby byl dodržen požadavek článku 10 Směrnice. Uvedl, že „samozřejmě není možné určit, zda žalobcovy zdaněné povolenky spadaly do 10 % oprávněně zdaněných povolenek, nebo již představovaly povolenky přesahující povolenou hranici zpoplatnění. Nelze totiž připustit, aby pochybení zákonodárce spočívající v nedodržení požadavku směrnice dopadalo na jednotlivé subjekty podrobené dani darovací nerovnoměrně. Při aplikaci přímého účinku směrnice je tak nutno respektovat zásadu rovnosti, která je obecným právním principem v rovině vnitrostátní i unijní (viz hlava III Listiny základních práv Evropské unie). Pokud článek 10 směrnice stanovoval určité početní omezení pro zpoplatnění emisních povolenek, které by stát při zavedení daně darovací nedodržel, musel by správní orgán při interpretaci předmětného vnitrostátního ustanovení zákona o dani darovací - respektive jeho části neodporující cíli směrnice - respektovat zásadu rovnosti (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn.

Pl. ÚS 29/11, 147/2012 Sb., N 34/64 SbNU 361)“ (bod 83 rozsudku). Přitom uzavřel, že „při respektování zásady rovnosti je proto nutno dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek (v případě, že došlo k překročení 10 % hranice v rámci odvětví energetiky) posuzovat individuálně, tedy samostatně u každého dotčeného subjektu. Stěžovatel bude muset zjistit počet žalobci celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008 a vypočítat, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Pokud bylo žalobci zdaněno více než 10 % jemu přidělených povolenek, počet povolenek přesahujících tuto hranici byl podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 směrnice 2003/87/ES. Tento případně zjištěný rozdíl na uhrazené dani však nemůže státu náležet“ (bod 85 rozsudku).

70. Lze shrnout, že podle závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v uvedeném rozsudku, vycházejících ze závěrů rozhodnutí SDEU o předběžné otázce, platí, že pokud došlo k překročení 10 % hranice v rámci odvětví energetiky, bylo povinností žalovaného posuzovat dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek individuálně, tedy samostatně u dotčeného daňového subjektu. Žalovaný byl proto ve světle těchto judikatorních východisek zavázán zjistit počet žalobci celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008 a vypočítat, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Pokud by zjistil, že žalobci bylo zdaněno více než 10 % jemu přidělených povolenek, počet povolenek přesahujících tuto hranici by byl podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 Směrnice, přičemž o tento případně zjištěný rozdíl na uhrazené dani by byl žalovaný povinen vyměřenou darovací daň snížit.
71. Uvedené závěry byly opakovaně potvrzeny navazující rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu ve skutkově a právně obdobných věcech. Městský soud v Praze v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, čj. 7 Afs 103/2012 - 91, ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 Afs 307/2016 - 39 (proti závěrům obsaženým v rozsudku sp. zn. 6 Afs 307/2016 byla podána ze strany žalobce ústavní stížnost, která byla usnesením ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 3161/2017 Ústavním soudem odmítnuta, a to včetně návrhu, který s ní byl spojen), ze dne 9. 8. 2017, čj. 1 Afs 346/2016 - 54, ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 Afs 40/2018 - 39, ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 Afs 14/2018 - 72, či ze dne 26. 9. 2018, čj. 6 Afs 54/2018 - 58.
72. Tyto závěry pak ve své rozhodovací praxi ustáleně aplikují i krajské soudy (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2018, čj. 45 Af 22/2016 - 40, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2018, čj. 5 Af 14/2014 - 50, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, čj. 31 Af 42/2016 - 72).
73. Ze závěrů vyslovených v uvedených rozhodnutích, od nichž soud neshledal důvodu se v nyní posuzovaném případě jakkoli odchýlovat a na které na tomto místě pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje, přitom soud vyšel i v předmětné věci.
74. Namítal-li tedy žalobce v nyní posuzované věci pod prvním žalobním bodem, že žalovaný vydal Napadené rozhodnutí na základě nesprávného výkladu dotčených právních předpisů, a trval-li na tom, že stanovení daně darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek je v rozporu s čl. 10 Směrnice, nemohl mu soud ve světle výše rekapitulovaných závěrů přisvědčit.
75. Nejvyšší správní soud se ve své výše označené rozhodovací praxi jednotlivými aspekty otázky zákonnosti zdanění povolenek na emise skleníkových plynů a otázky souladu

národní právní úpravy s čl. 10 Směrnice podrobně zabýval. Učinil tak přitom v přímé návaznosti na shora označený rozsudek SDEU. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný postupoval v souladu s takto nastavenými judikatorními východisky, když po ověření, že v relevantním odvětví došlo k překročení 10 % hranice, zkoumal dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek individuálně u samotného žalobce, přičemž dospěl k závěru, že tato hranice nebyla u žalobce ve sledovaném období překročena.

76. Žalobce v posuzované věci nenamítá, že by se žalovaný v Napadeném rozhodnutí odchýlil od právních závěrů vyslovených ve výše uvedených rozsudcích Nejvyššího správního soudu, nýbrž *de facto* zpochybňuje správnost a zákonnost těchto závěrů a domáhá se jejich revize. Soud však po prostudování věci neshledal důvod odchýlit se při vypořádání zbývajících námitek od předcházející rozhodovací praxe, neboť, jak bylo výše uvedeno, se s takto formulovanými východisky, potvrzenými celou řadou navazujících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu včetně rozhodnutí Ústavního soudu, zcela ztotožňuje. To je rovněž důvodem, proč zdejší soud neshledává důvod k předložení věci Ústavnímu soudu postupem podle článku 95 odst. 2 Ústavy (srov. rovněž dále).
77. Soud nesdílí ani přesvědčení žalobce o tom, že by se cíle přijatého opatření zcela rozcházeły s cíli Směrnice. Cíle a účel Směrnice ostatně byly v uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu opakovaně reflektovány a při jejich vědomí byly soudem vysloveny výše uvedené závěry, od nichž soud neshledal sebemenšího důvodu se v nyní posuzované věci odchýlovat. Lze shrnout, že podle závěrů vyjádřených v rozhodnutích SDEU i Nejvyššího správního soudu není v rozporu se Směrnicí ani jejími cíli zdanění přidělení emisních povolenek darovací daní za předpokladu, že bude respektováno 10% omezení vyplývající ze Směrnice. Poukazoval-li přitom žalobce na dle jeho přesvědčení „výrazně přesvědčivější odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. 47 Af 1/2012“, je třeba zdůraznit, že uvedený rozsudek neobstál v kasačním soudním přezkumu a byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, čj. 7 Afs 103/2012 - 91, v němž se soud naopak přidržel závěrů vyslovených ve svém dřívějším rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184 (viz výše).
78. Soustředil-li se žalobce v rámci námitek vznesených pod prvním žalobním bodem především na námitku rozporu zdanění zákonem č. 357/1992 Sb. s čl. 9 a 11 Směrnice s argumentací, že novela č. 402/2010 Sb. dle přesvědčení žalobce představovala faktickou změnu alokačního plánu, u níž nebyl dodržen postup stanovený v uvedených člancích, z nichž plyne především povinnost oznamovat Komisi změny národního alokačního plánu, nutnost přijetí těchto změn ze strany Komise, jakož i nutnost přihlédnout k připomínkám veřejnosti, neshledal soud ani tento okruh jeho námitek opodstatněným, neboť nelze mít za to, že předmětná novelizace, resp. zavedení zdanění skutečně představovalo změnu alokačního plánu, která by podléhala režimu uvedených ustanovení.
79. Soud s odkazem na dříve uvedené podotýká, že pojem „zdarma“ uvedený v čl. 10 Směrnice je třeba s ohledem na nutnost jednotné aplikace unijního práva v rámci celé Evropské unie interpretovat autonomně. Za zpoplatnění vylučující naplnění pojmu „zdarma“ užitého v tomto ustanovení je proto nutné považovat veškeré povinné platby státu související s přidělením emisní povolenky, a to bez ohledu na to, jak je

taková platba vnitrostátním právem charakterizována. Nutně sem pak musí spadat také zdanění daní darovací (srov. závěry uvedené v bodě 55 tohoto rozsudku).

80. Totéž ovšem, podobně jako u řady jiných pojmů užívaných v unijních a vnitrostátních pramenech práva, nemůže automaticky platit pro pojem „zdarma“ užitý v alokačním plánu. Alokační plán není pramenem unijního práva a neexistuje požadavek jeho jednotné interpretace v rámci celé Evropské unie, nýbrž toliko požadavek jeho souladu s vnitrostátní a unijní právní úpravou. V českém vnitrostátním právu přitom podle přesvědčení soudu rozhodně neplatí, že by zdanění darovací daní zároveň vylučovalo závěr, že je předmětné plnění poskytováno zdarma. Bylo-li by tomu tak, nebylo by možné nikdy zdanit darovací daní žádné plnění poskytnuté státem. Okamžikem zdanění by plnění přestalo být darem, neboť by nebylo poskytnuto bezplatně. Pojem „darovací daň“ by se pro tyto případy stal oxymóronem. Jelikož vnitrostátní úprava principiálně nevylučuje zdanění plnění poskytnutých státem daní darovací, nelze pojem „zdarma“ užitý v alokačním plánu automaticky vykládat ve shodě s pojmem „zdarma“ užitým v čl. 10 Směrnice. Emisní povolenky je nutné považovat za poskytnuté „zdarma“ ve smyslu alokačního plánu bez ohledu na to, zda podléhají zdanění daní darovací (shodně srov. závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, čj. 31 Af 42/2016 - 72). Uvedené závěry ostatně zcela odpovídají argumentaci Ústavního soudu uvedené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, podle níž byl alokační plán pouhým příslibem nabytí povolenek provozovateli zařízení vypouštějících skleníkové plyny, a to za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek (bod 85 citovaného nálezu). Jednou z těchto zákonem stanovených podmínek se přitom stalo zdanění daní darovací v důsledku přijetí novely č. 402/2010 Sb. Změna právní úpravy darovací daně tudíž nemohla představovat změnu alokačního plánu, a proto nebylo třeba v případě novely č. 402/2010 Sb. dodržet postup stanovený v čl. 9 a 11 Směrnice.
81. Uvedených souvislostí si byl vědom také SDEU ve věci *ŠKO-ENERGO*, a to už proto, že se touto otázkou explicitně zabývala v daném věci také generální advokátka, na což žalobce v podané žalobě opakovaně poukázal. Skutečnost, že se SDEU zabýval primárně souladem vnitrostátní úpravy s čl. 10 Směrnice, však nelze podle přesvědčení soudu přisuzovat tomu, že by SDEU byl striktně vázán předloženými předběžnými otázkami. Ačkoli mají vnitrostátní soudy rozhodnout o relevanci otázek, které předkládají SDEU, je úkolem SDEU *„určit ze všech skutečností předložených vnitrostátním soudem ta ustanovení práva Společenství, která s přihlédnutím k předmětu sporu vyžadují výklad nebo případně posouzení z hlediska platnosti“* (bod 7 rozsudku SDEU ve věci 145/79 *Roquette Frères*). Pokud tedy SDEU neprovedl explicitní posouzení souladu novely č. 402/2010 Sb. s čl. 9 a 11 Směrnice, přestože tak učinila generální advokátka, bylo to dle stanoviska zdejšího soudu spíše z důvodu, že žádný rozpor s předmětnými články neshledal. Důvodem přitom mohlo být právě to, že interpretace pojmu „zdarma“ užitého v alokačním plánu není otázkou interpretace unijního aktu, a SDEU by tak ani nepřislušelo takovou interpretaci provést (shodně srov. závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, čj. 31 Af 42/2016 - 72). Žalovanému tedy nelze za této situace z uvedených důvodů vytýkat, jak činí žalobce, že postupoval v rozporu se stanoviskem generální advokátky.
82. Z uvedených důvodů pak Městský soud v Praze nepřistoupil k položení žalobcem navrhované předběžné otázky SDEU stran souladu podrobení přidělení emisních

povolenek darovací dani s čl. 9 Směrnice za situace, kdy toto zdanění není stanoveno v alokačním plánu. Podstatou argumentace žalobce totiž ve skutečnosti není tato otázka, nýbrž otázka, zda novela č. 402/2010 Sb. představuje změnu alokačního plánu, což však v daném případě z vyložených důvodů závisí výlučně na výkladu pojmu „zdarma“ užitého v alokačním plánu, jenž v souladu s dříve uvedeným přísluší výhradně vnitrostátním soudům.

83. Soud posléze přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** poukazoval na porušení principu ochrany legitimního očekávání. Ani tento okruh žalobních námitek přitom neshledal soud důvodným.
84. Námitkami poukazujícími na porušení legitimního očekávání v souvislosti se zavedením zdanění přidělení emisních povolenek se správní soudy ve shora označených rozhodnutích opakovaně zabývaly. Vyšly přitom ze závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezu ze dne 15. 5. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 17/11-2, jichž si je, jak z žalobní argumentace vyplývá, vědom i žalobce. Ústavní soud přitom v uvedeném rozhodnutí dospěl k jednoznačnému závěru, že nebyl porušen princip legitimního očekávání a ochrany dobré víry dotčených subjektů. Jak bylo uvedeno výše, tyto závěry později převzala a konkretizovala i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 6 Afs 307/2016 - 39 a rozsudek ze dne 9. 8. 2017, čj. 1 Afs 346/2016 - 54), na kterou soud na tomto místě pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje.
85. Ústavní soud neshledal, že by novela č. 402/2010 Sb. byla retroaktivní: „*Samotné nabytí emisních povolenek do majetku provozovatelů nastává každoročně okamžikem připsání konkrétního počtu povolenek na účty provozovatelů. Výše uvedené znamená, že od účinnosti novely č. 402/2010 Sb., tj. od 1. ledna 2011, budou zdaňovány teprve v budoucnu nabývané povolenky, nejedná se tedy o právní úpravu ani nepravě retroaktivní.*“ (bod. 81 citovaného nálezu). Tento závěr je podstatnou odlišností oproti právní úpravě solárního odvodu, u které Ústavní soud shledal účinky nepravé retroaktivity (viz bod. 77 téhož nálezu). U nepravé retroaktivity platí zásada obecné přípustnosti, ze které existují výjimky, jejichž případnou existenci musel Ústavní soud posoudit (k výjimkám z přípustnosti nepravé retroaktivity srov. např. nálezy ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, č. 119/2011 Sb., nebo ze dne 12. 7. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 9/08, č. 236/2011 Sb.). U nepravé retroaktivity nelze *a priori* vyloučit, že zájem jednotlivce na aplikaci předchozí právní úpravy v konkrétním případě převáží nad veřejným zájmem na její změně s ohledem na zásadu právní jistoty a ochrany důvěry v právo. Je proto logické, že posouzení případného zásahu do legitimního očekávání v případě solárního odvodu bylo podrobnější.
86. Jakkoliv se Ústavní soud zabýval solárním odvodem podrobněji než zdaněním emisních povolenek, z odůvodnění nálezu nevyplývá, že by hledisko případného zásahu do legitimního očekávání příjemců emisních povolenek opomněl nebo že by se jím nezabýval dostatečně. Odkázal-li Ústavní soud v otázce legitimního očekávání příjemců emisních povolenek na část nálezu týkající se solárního odvodu, je třeba tím rozumět i podrobnou část rozebírající v obecné rovině problematiku legitimního očekávání, a to i ve smyslu „majetkového zájmu“ podle čl. 1 Dodatkového protokolu (viz zejména část VIII/a nálezu). Nebylo by účelné, aby Ústavní soud svá teoretická východiska znovu plně opakoval v části věnované dani z emisních povolenek, ale bylo naprosto dostačující, pokud na své předchozí úvahy odkázal.

87. Námitky, že zdanění emisních povolenek bylo v rozporu s legitimním očekáváním provozovatelů zařízení zařazených do systému obchodování s emisními povolenkami a nepřiměřeně zasáhlo do práva vlastnit majetek, byly součástí argumentace navrhovatelů ve věci sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (viz rekapitulace námitek v bodech 2, 7 a 79 nálezu). Ústavní soud však přisvědčil stanovisku Ministerstva financí, že alokační plán byl pouhým příslibem nabytí povolenek provozovateli zařízení vypouštějících skleníkové plyny, a to za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek (bod 85 citovaného nálezu).
88. Městský soud v Praze se se závěry Ústavního soudu, reflektovanými v označené navazující praxi Nejvyššího správního soudu, zcela ztotožňuje, přičemž v posuzované věci neshledal naplnění podmínek pro výjimečné případy, kdy by byl oprávněn se od právního názoru vysloveného v nálezu Ústavního soudu odchýlit (srov. rozsudek ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009 - 52, č. 2000/2010 Sb. NSS). Obdobnými námitkami směřujícími proti porušení legitimního očekávání a zásahu do práva vlastnit majetek se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku čj. 6 Afs 307/2016 - 39, neshledal je však důvodnými
89. Novelizace provedená zákonem č. 402/2010 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2011, dopadla pouze na bezúplatné nabytí emisních povolenek, ke kterému došlo v letech 2011 až 2012, tedy po nabytí účinnosti tohoto zákona. Zdaňován byl tedy předmět daně, který vznikl po nabytí účinnosti této novelizace. Skutečnost, že správní soudy s ohledem na Směrnici dovodily, že je nutné, aby tímto zdaněním nebylo zasaženo více než 10 % povolenek přidělených v letech 2008 až 2012, neznamená, že byly zdaňovány emisní povolenky přidělené před 1. 1. 2011, ale že při stanovení počtu povolenek, které v letech 2011 a 2012 podléhají tomuto zdanění, je nutné přihlédnout k celkovému počtu emisních povolenek přidělených v letech 2008 až 2012 podle alokačního plánu a z něho vypočtené hranice 10 % povolenek, které mohou podléhat zdanění. V důsledku tohoto výpočtu nejsou zdaňovány emisní povolenky nabyté před 1. 1. 2011, ale pouze povolenky po tomto datu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Afs 307/2016 - 39).
90. Daňová povinnost žalobce vznikla teprve za zdaňovací období roku 2011 a 2012, tedy po nabytí účinnosti zákona č. 402/2010 Sb. V takovém případě měl zákonodárce, neexistovala-li by unijní úprava, oprávnění rozhodnout, zda a v jakém rozsahu emisní povolenky vydané v letech 2011 a 2012 zdaní, třeba i tak, že zdaní 100 % povolenek vydaných v letech 2011 a 2012 (takový byl evidentně i jeho původní záměr). Vymezení daňového zatížení je z velké části ponecháno na rozhodnutí zákonodárce, který za něj nese politickou odpovědnost. Platí nicméně, že s ohledem na skutečnost, že se v případě zdanění emisních povolenek prolíná pravomoc vnitrostátního zákonodárce k úpravě přímých daní s oblastí environmentální politiky, která je v dané věci na úrovni EU harmonizována Směrnicí, byl zákonodárce limitován požadavky uvedené Směrnice.
91. Ustanovení čl. 10 Směrnice umožňovalo, aby členský stát v daném období zpoplatnil, třeba i formou daně, přidělení až 10 % emisních povolenek. Právě s ohledem na existenci čl. 10 Směrnice, z něhož bylo jednoznačně odvoditelné, že členské státy mají pravomoc zpoplatnit určitou část emisních povolenek v období 2008 - 2012, nemohl mít žalobce legitimní očekávání, že zákonodárce nemůže za žádných okolností změnit příslib přidělení všech emisních povolenek zdarma uvedený v alokačním plánu (srov.

nález sp. zn. Pl. ÚS 17/11, odst. 85). Skutečnost, že je alokační plán vyhlašován na relativně krátké období a je schvalován unijními orgány, nepovažuje soud za natolik silnou, aby s ohledem na ostatní výše uvedené okolnosti byla způsobila založit legitimní očekávání neměnnosti příslibu bezplatného přidělení všech emisních povolenek. Žalobce mohl legitimně očekávat pouze to, že zdarma bude přiděleno 90 % emisních povolenek v rámci období 2008 - 2012, neboť takto byl formulován jednoznačný závazek České republiky vůči EU, který ČR nemohla jednostranně změnit. Do tohoto legitimního očekávání žalobce nebylo nyní Napadeným rozhodnutím žalovaného zasaženo (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, čj. 1 Afs 346/2016 - 54).

92. Zdejší soud proto s ohledem na popsané důvody uzavírá, že zdanění emisních povolenek (ve výše vymezeném rozsahu) nezasáhlo do legitimního očekávání žalobce, ani do jeho práva vlastnit majetek či svobody podnikání. Z tohoto důvodu soud neshledal důvod pro žalobcem navrhovaný postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
93. Soud konečně přistoupil k posouzení námitek vznesených žalobcem v rámci **třetího okruhu žalobních bodů**, jimiž žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval návod poskytnutý Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184 k určení počtu (limitu) povolenek, jež mohou být v rámci dotčeného odvětví zpoplatněny (i formou darovací daně). Uvedenou námitku přitom spojoval s argumentací, že je třeba vycházet nejen z nominálního počtu povolenek, ale i z toho, na jaké použití byly povolenky určeny, přičemž žalobce obdržel přiděleno přibližně 80 % všech povolenek (z počtu 907 656) na teplárenské použití a na vysoce účinnou výrobu elektrické energie, na něž se darovací daň vůbec nevztahovala. Žalobce byl v této souvislosti přesvědčen, že žalovaný nesprávně zjistil skutečný počet povolenek přidělených žalobci v těch odvětvích energetiky, na které darovací daň dopadala.
94. Soud nemohl žalobci přisvědčit ani v těchto jeho námitkách. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný v souladu se shora vyloženými judikatorními východisky v odvolacím řízení ověřil, že došlo k překročení 10 % hranice v rámci příslušného odvětví energetiky, jak bylo vymezeno ve shora opakovaně odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184. Veden k tomu shora vyloženým názorem opřeným o ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, posléze žalovaný zkoumal dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek individuálně a ověřoval, zda byla tato hranice dodržena v případě emisních povolenek přidělených žalobci. Žalovaný v souladu se shora popsanými judikatorními východisky zjistil počet žalobci celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008, a ověřoval, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Přitom zjistil, že žalobci nebylo zdaněno více než 10 % jemu přidělených povolenek, neboť žalobci bylo v letech 2008 až 2012 přiděleno celkem 907 656 (175 911 + 180 486 + 183 753 + 183 753 + 183 753) emisních povolenek, přičemž v roce 2011 emisní povolenky nebyly zdaněny a v roce 2012 bylo zdaněno 30 895,85 povolenek. Žalovaný nepomněl specifikovat, že 10% hranicí relevantní z pohledu případného přímého účinku Směrnice je 90 765,60 povolenek s tím, že při dodržení judikatorně nastavené 10% hranice tedy mohlo být v případě žalobce zdaněno v roce 2012 daní darovací 90 765,60 emisních povolenek. Uzavřel přitom, že jelikož bylo zdaněno pouze 30 895,85 povolenek, nepředstavuje jejich zdanění rozpor s čl. 10 Směrnice.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

95. Namítá-li žalobce, že obdržel přiděleno přibližně 80 % všech povolenek (z počtu 907 656) na teplárenské použití a na vysoce účinnou výrobu elektrické energie, na něž se darovací daň vůbec nevztahovala, není tento jeho argument jakkoli způsobilý podpořit závěr o nerespektování pravidel vyložených v rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184, resp. o rozporu postupu žalovaného s čl. 10 Směrnice. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný byl povinen (poté, co ověřil, že došlo k překročení 10 % hranice v rámci příslušného odvětví energetiky) zjistit, kolik emisních povolenek bylo žalobci celkově přiděleno v pětiletém období počínajícím rokem 2008 v odvětví, jak bylo vymezeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184 a navazující judikaturou. Tomuto požadavku žalovaný dostál. Žalobce v podané žalobě nezpochybňuje, že by žalovaný v posuzované věci nesprávně stanovil počet povolenek udělených žalobci v odvětví energetiky ve shora uvedeném smyslu. Namítá toliko, že většina z povolenek byla přidělena na teplárenské použití a na vysoce účinnou výrobu elektrické energie, na něž se darovací daň vůbec nevztahovala, tj. na takový způsob využití, na které darovací daň dle národní právní úpravy nedopadala. V tomto směru soud zdůrazňuje, že hranici 10% je třeba stanovit ze všech emisních povolenek přidělených žalobci v daném odvětví, a nikoli pouze z těch, na které by dle § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb. dopadala darovací daň a u nichž by nepřipadalo v úvahu osvobození od daně. Z tohoto pohledu je pro určení hranice 10% a pro posouzení, zda počet žalobci zdaněných povolenek tuto hranici nepřesáhl, argument předestřený žalobcem irelevantní. Pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí optikou judikatorně nastavených mantinelů je v tomto směru klíčové posoudit, zda bylo žalobci zdaněno více než 10% všech emisních povolenek přidělených mu v daném odvětví, což se v posuzovaném případě nestalo.
96. V tomto směru soud považuje za relevantní rovněž závěry vyslovené v bodě 48 rozsudku čj. 1 Afs 6/2013 - 184, podle nichž není namístě vymezit dotčené odvětví tak, jak bylo identifikováno v § 6 odst. 8 zákona o dani darovací, tj. jako výrobu elektřiny spalováním paliv s tím, že podle § 20 odst. 14 tohoto zákona bylo od daně darovací osvobozeno „*nabytí takového počtu bezúplatně nabytých povolenek, které odpovídá poměru průměrného množství vyrobené elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla k celkovému množství vyrobené elektřiny v letech 2005 a 2006.*“ Jak správně zdůraznil Nejvyšší správní soud, „*jde totiž o vymezení oblasti, resp. okruhu zařízení vyrábějících elektřinu, které český zákonodárce uměle vytvořil pouze pro účely zdanění darovací daní. Toto vymezení tak nijak nesouvisí s účelem směrnice a nebylo s ním ani počítáno v Národním alokačním plánu. Námitka žalobce, že tuto definici odvětví použila generální advokátka ve svém stanovisku ze dne 11. 12. 2014 ve věci ŠKO-ENERGO, neobstojí, neboť v této části Soudní dvůr závěry stanoviska nepřevzal. Nadto lze uvést, že generální advokátka v bodě 35 stanoviska použila pojem odvětví spíše ve smyslu okruhu výrobců elektřiny, kteří byli v České republice podrobeni dani, aniž by zamýšlela definovat odvětví pro účel výpočtu 10% hranice povoleného zpoplatnění (tu ostatně generální advokátka ve svém stanovisku ani blíže neřešila).*“
97. Není tedy pravdou, že byl žalovaný povinen ověřit překročení 10% hranice „v odvětvích, kam dopadala darovací daň“, jak namítal žalobce. Úlohou žalovaného bylo toliko to, aby ověřil překročení 10% hranice, vycházející přitom z počtu všech emisních povolenek přidělených žalobci v odvětví, jak bylo se zřetelem k závěrům SDEU vymezeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 6/2013 - 184 a navazující judikaturou. Ani v tomto směru tedy soud neshledal žalobní námitky důvodnými.

98. Soud konečně nepřisvědčil ani námitkám poukazujícím na nesprávný postup určení základu daně, které žalobce spojoval s tím, že ve skutečnosti se emisní povolenky obchodovaly za ceny výrazně nižší, než byla průměrná tržní hodnota povolenky na emise skleníkových plynů k 28. 2. příslušného kalendářního roku ve smyslu § 7a zákona č. 357/1992 Sb. I těmito otázkami se přitom správní soudy ve své shora označené rozhodovací praxi v minulosti zabývaly. Nejvyšší správní soud v tomto směru např. ve svém rozsudku uzavřel, že *„nesouhlasí, že by v posuzované věci byl porušen princip nullum tributum sine lege. Stěžovatel zejména zpochybnil způsob stanovení tržní hodnoty emisní povolenky uvedený v § 7a odst. 2 zákona o trojdani. Ústavní soud však v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 výslovně neuznal námitku proti oprávnění Ministerstva životního prostředí zveřejňovat průměrnou tržní hodnotu povolenky za důvodnou“*.
99. Soud podotýká, že podle shora citovaného § 7a odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. je základem daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek průměrná tržní hodnota povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku vynásobená počtem bezúplatně nabytých povolenek k výrobě elektřiny pro příslušný kalendářní rok. Tuto hodnotu přitom podle odst. 2 uvedeného ustanovení zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup.
100. Soud nemohl žalobci přisvědčit v jeho závěru, že by dané ustanovení bylo natolik neurčité, že by na jeho základě nebylo lze darovací daň vyměřit. Soud konstatuje, že průměrná cena povolenky je právní skutečností, tj. faktickým stavem, s nímž právo spojuje určité důsledky a který Ministerstvo životního prostředí nijak neurčuje ani nevypočítává, pouze zjišťuje a zveřejňuje. Právní předpis nemusí určovat bližší kritéria pro stanovení tržní hodnoty jednoduše proto, že tržní hodnotu stanoví sám trh.
101. Jestliže zákon hovoří o zveřejnění tržní hodnoty k 28. únoru příslušného kalendářního roku, neznamená to, že musí být zjišťována cena emisní povolenky na trhu pouze v tomto jediném dni. Je obecně zcela běžné, že osoby provádějící ocenění majetku sice stanoví cenu k určitému datu, nicméně vycházejí z informací o vývoji trhu v delším období. V daném případě sice nemuselo být použito jako referenční období od 1. 1. 2011 do 28. 2. 2011, nicméně důvody volby tohoto období jsou v navazujícím dokumentu Ministerstva životního prostředí označeném jako „Ocenění emisní ceny povolenky pro účely zdanění emisních povolenek výrobců elektřiny“ (dále jen „**Ocenění**“) zcela transparentně uvedeny a soud považuje tyto důvody za racionální a zcela legitimní. Vysvětlení, že stanovení tržní hodnoty podle stavu trhu v jediném dni by nebylo vhodné s ohledem na možnou stagnaci spotových obchodů s emisními povolenkami, je logické. Nelze tedy souhlasit s žalobcem v tom, že by nebylo dostatečně a srozumitelně odůvodněno, proč bylo zvoleno jako referenční právě období od 1. 1. 2011 do 28. 2. 2011.
102. Totéž platí pro tvrzení žalobce, že není jasné, proč bylo vycházeno jen z trhu obchodování na burze BlueNext. V Ocenění byly v tomto směru zcela jednoznačně a srozumitelně sděleny důvody pro takový postup s tím, že na burze v České republice se žádné takové obchody neuskutečnily a objem obchodů na jediné další burze (European Energy Exchange) byl pouze 8,5 % oproti BlueNext. Jako referenční byl proto vybrán nejlikvidnější spotový trh s emisními povolenkami na burze. Toto zdůvodnění považuje soud za logické a transparentní. Ani zde nic nebránilo žalobci tvrdit, zdůvodnit a prokázat opak, což neučinil.

103. Přisvědčit soud nemohl ani námitce poukazující na možnou neústavnost zákonného zmocnění Ministerstva životního prostředí k oznámení průměrné tržní hodnoty povolenky ani námitce poukazující na to, že daň je vypočítávána z „hodnoty uměle stanovené Ministerstvem životního prostředí“. Soud k této otázce pro větší stručnost odkazuje na nálezh Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který v bodě 81 konstatoval, že „k námitkám navrhovatelů poukazujícím na absenci kompetence Ministerstva životního prostředí v cenové oblasti a s tím související veřejnoprávní podstatu povolenek, která je v rozporu se soukromoprávním charakterem předmětných ustanovení (daň darovací), odkazuje Ústavní soud na podrobné vyjádření Ministerstva financí, se kterým se ztotožňuje. Podle § 7a odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. průměrnou tržní hodnotu povolenky k 28. únoru příslušného kalendářního roku zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 16 odst. 1 písm. j) zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, Ministerstvo životního prostředí zveřejňuje předpokládanou tržní hodnotu povolenky. Zákon č. 357/1992 Sb. tedy pouze stanoví, že průměrnou tržní hodnotu povolenky zveřejní Ministerstvo životního prostředí, nikoliv však, že Ministerstvo životního prostředí určuje tržní hodnotu povolenky pro daňové účely.“
104. Soud tedy uzavírá, že neshledal žádné pochybení při zjišťování tržní hodnoty povolenky na emise skleníkových plynů k 28. 2. 2011 ze strany Ministerstva životního prostředí. Postup Ministerstva životního prostředí odpovídá zákonu, je zcela transparentní a přezkoumatelný a nijak nebrání kterémukoliv subjektu ověřit, zda skutečně ve zvoleném období na zvoleném trhu byla průměrná tržní hodnota emisních povolenek k 28. 2. 2011 taková, jakou uvádí Ministerstvo životního prostředí v Ocenění. Námitky žalobce zpochybňující postup správce daně při stanovení základu daně proto soud neshledal důvodnými.
105. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
106. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v .r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.